

Aneb i na hárání se dá vydělat. Aspoň teda pro to čtvrtční ráno. Páníček totiž šel k upírům dávat krev, tak šel výrazně pozdějš, než obvykle. A měl tudíž prostor vzít si Talimůru samostatně. A mě tak zbylo jednou tolik času pro Rumíčka samotnýho. Čekal na mě v předsíni za dveřma ložnice a natěšeně hopíkoval, kdy už vylezu ven. Když mě dostatečně přivítal, podala jsem mu Kukyho, kterýho mu darovala před časem malá Ajšopánčička a kterej na něj čekává nahoře na věšáku. Jooooooooooooo, to bylo hned radosti!!! Fordil předsíni jak šílenec a mrskal ocáskem tak, že hrozilo, že si ho vylomí. Jindy se musí o pozornost dělit s Talimůrou, a dát mu takhle Kukyho, když jsou pospolu, tak mu ho ona bude chtít čórnout. A teď to měl šééécko jen a jen pro sebe. Takový bohatství!! ☐ Aby o nic nepřišel, musel mě doprovázet úplně všade, na záchod, do kópelky, asistovat při oblíkání.... A to ještě netušil, že ho čeká supr ranní procházka. Dvakrát tak dlouhá jak obvykle! Rozhodně by nebyl proti.

Jedinej, kdo protestoval byla Talimůra. Která když seznala, že tohle ráno je něco jinak a že to není ona, kdo jde právě ven (teď jde vždycky jako první, protože v tu dobu je menší šance potkat nějakýho toho sexuálního loudila), rozhodilo jí to sandály ☐ . Stála za dveřma od kůchně a hrála na zobcovou flétnu jakýsi protestsongy ☐ . A to, vážení a milí čtenáři, i přes to, že jí jako kompenzace byla poskytnuta soukromá masáž, kterážto ji tak uchvátla, že z ní až usnula. No pro tentokrát halt si musela vystačit s páníčkem, ale ten ji rozhodně neošidil. Dali si spolu prochajdu do starý části čtvrtě, mezi domečky a ke kostelíčku.

My si vyrazili tak hezky po okolí a.... jasně že! Se žužlobalonkem. Rumíček se ven z bytu katapultoval jak špunt od žampuňskýho, až jsem byla jeho touhou vyrazit zaskočená. Rázem zapomněl, že má doma objekt své touhy a nechal ji s chladným srdcem v tý kůchni. Asi ať si tam dřepí tak sama, když není ochotna jej vyslyšet a opěťovat jeho touhu ☐ a jediný co umí, je, dát mu na budku. A vesele si skákal po schodech dolů jak malej uličník. Venku lehoulinký poprašek a..... pod ním - ano, ano - ta námraza. Takže ze mě opět pokorná japonka. A do toho docela slušnej vítr, kterej způsobil, že mi lila voda z očí a neviděla jsem lautr ničehož. S povděkem jsem kvitovala, že dneska mám na venčení jen Rumíčka nejhodnějšího. Páč představa situace, kdy mi v tomhle momentě dobaletí k Talimůře nějakěj volně loženej ženich a ona zrovna s tímhle už nebude proti a nebo to i vezme jako výzvu ke hře..... mi vehnala do očí ještě mnohem víc vody, než už tam bylo ☐ .

A tak jsme si tak s Rumíčkem spokojeně nejprve šli světem sem a tam. A když jsme to

všechno řádně prošli, Rumíček všechno všecičko přečetl, na všecko podstatný odepsal, vše nezbytný přerazítkoval, museli jsme nutně jít k potůčku řídit s žužlobalonkem. Páč když můžete lítat za balonkem je to fajn, ale ještě víc fajn je, když při tom můžete přeskakovat právě ten potůček. A pak! Nečkaná patálie. Žužlobalonek zaběhnul pod plot stavby. Říkala jsem si, jestli si s tím poradí. A nebo se obrátí o pomoc ke mně. Tsss, nejni žádný béčko přece. Hned z první protáhnul tlapičku okem a přišmrdlal si balonek blíž, pak protáhnul tlapičku pod plotem a balonek byl zpátky! Šikovnej, moooočikovnej Rumíček. Taky byl na sebe náležitě hrdobec . No a aby si ten balonek pořádně užil, když už ho má zpátky, běžel si ho pouštět dolů z kopce a chodil vedle něj jako doprovod □ □ . Vyšli jsme na louku a spooousta času ještě! Tak to šup, to jsme museli využít a čutali jsme si. Došlo i na agi probíhání mezi lavičkama, řapičkování a furt ještě bylo spousta času!! Obešli jsme další dva domy a vraceli se pomalu zpátky.

A před domem - setkání dvou milenců po létech - teda z Rumíčkovy strany jen. Páč jsme se potkali s páníkem a Talimůrou. Rumíček rozradostněn, že ji potkal a mohlo by se třeba podařit... nebo ... nebo:

“Hoj Taliíi...počkej, sem rád, že...Ne?... co??”

“Nazdáár. Uhni ale!”

“Heeeeej holaaa!!!! Tupoflekyyyyyyiiiíiii!”

‘Uhni! Uhni!’

“Talyiiiiiii!”

‘Uhni! Uhni! ČÁÁU PÁNČIČKOOO, DEM VEN SPOLU?’

“Talyiiiiiii!”

“Jak domu s páníkem? Jak to, že Rumouš de s tebou ešče jako ven a já du domu? TAKY CHCI!”

“Já chci jít s Tupoflekama domů!”

“TAKY CHCI EŠČE VEN! Proč mě táhne domu?”

A ve chvíli kdy Tali zmizela za dveřma domu, tak se zas Rumíček vrátil do hopíkatýho módu a šli jsme spolu ještě obejít náš dům, aby měl páník možnost Tali v klidu utřít tlapy a usalašit ji na pelíšku. A my poté mohli taky v klidu totéž absolvovat s Rumíčkem. A pak se oba s páníkem vypravit do práce. Teda já, on šel k těm upírům.